

TRILOGIE NYKTALOP

I. Chymik

Dobrý den, slečno. Víte, ano, na dnešní večer opravdu hledám nějakou společnost. Jmenuji se Šimon a vy jste... Rosemary. Zvláštní, zrovna jsem se oddával dennímu snění v rosekruciánské tónině. Ale to nic. Posadte se, prosím, a dejte si na té židli pozor na třísky, abyste si o ně nezachytila šaty. Vypadá to, že všechno tady dospělo do stádia roztřepení a třísek. Ale to, co tento podnik postrádá ve smyslu rafinovanosti vnitřní výzdoby, bohatě vynahrazuje svou atmosférou, nemyslíte? Ano, jak říkáte, domnívám se, že svému účelu opravdu slouží. Pokud jde ale o obsluhu, vládne zde jistá laxnost. Obávám se, že co se pítí týče, každý se musí postarat sám o sebe. Děkuji, těší mě, že mám podle vás příjemný způsob vyjadřování. Co říkáte, mohu vám přinést něco od baru? Dobrá, dostanete pivo. A buďte, prosím, tak hodná: než se vrátím, vytáhněte si z úst tu žvýkačku. Děkuji vám, hned jsem zpátky s naším pitím.

Tady ho máte, Rosie, jedno pivo od baru. Jen nekrkejte a budeme si skvěle rozumět. S radostí kvituji, že jste se zbavila té žvýkačky, ačkoliv doufám, že jste ji nespolkla. Náš žaludek by pravděpodobně měl být ušetřen zkoumáním, jaké to je, potýkat se se žvýkačkou a pivem v rámci jedné zaživací epizody. Víím, že je to *váš* žaludek, ale zajímá mě, co se dostává do mechanismu každé lidské nádoby.

Thomas Ligotti

Ano, přesně tak – *nádoby*. Chcete, abych to zopakoval? Ne, nedělám si z vás legraci. Jde jen o to, že dochází k jistým interakcím, když onou dotčenou nádobou je choulostivá soustava *H. Sapiens* v protikladu kupříkladu k číši v kostele nebo lahvičce se sérem v laboratoři. Přesně tak, ta nepříliš sterilní sklenice ve vaší dokonalé ruce je nádoba, teď jste na to kápla.

Moje sklenice? Ano, vidíte v ní spoustu červené. Mám rád červené nápoje. Tento jsem si vytvořil sám. Říkám mu Červený džin z láhve. Bílý rum, gin, světlá zázvorová limonáda a v ideálním případě brusinkový džus, i když zdejší barman mi tam místo něj musel nalít trochu zředěného maraschina, které se však nevyznačuje potřebnou sytější červenou barvou a ani zlomkem trpkosti vašeho úsměvu. *Nate*, napijte se. Jestli vám nebude chutnat, klidně to řekněte. Ano, *rozdíl*, to je to správné slovo a zřídlo jeho zajímavosti. I to nejúžkostnější lpění na zavedené koktejlové receptuře vede k určité rozdílnosti, kterou lze rozeznat i v těch nejbánálnějších koktejlech, nemluvě o dalších mixech v alkoholickém receptáři. Musíte si jen pěstovat *citlivost*, díky níž si takové rozdílnosti všimnete. Zeptejte se kteréhokoliv someliéra. A tato citlivost se dá rozšířit na všechny zkušenosti našich životů. I když se může zdát, že den za dnem provádíme stále stejnou věc stále stejným způsobem, normou jsou odchylky od normy. Jak říkají filosofové, dvakrát do jedné řeky vstoupit nemůžete. Každý pomíjivý okamžik se odchyluje, aby se vydal svou vlastní cestou odlišnou od cesty předchozí, a často v naprosto podivném duchu.

Já sám *diverzitu* velice intenzivně oceňuji, byť to tedy takto sám tvrdím. Vy se nad mým důrazem usmíváte. Myslíte si, že o mně něco víte, a možná že i víte. Jste bystré děvče! Ale *perverzita*, kterou jste bezpochyby myslela, je pouze jednou z okázalejších forem rozmanitosti. A *ludibrioza* udává tón tanci života, dokonce i na subatomární úrovni.

Páni, ten bublinkový nápoj jste do sebe opravdu hodila. Chtěla byste další, nebo vám třeba mohu nabídnout něco ze své vlastní tvůrčí dílny? Ano, vymyslel jsem i jiné nápoje. Měl bych jedno červené pití, které je ve skutečnosti pouze variací na známou klasiku. Sladkokyselá Bloody Mary, vytvořená z nejkvalitnější vodky, toniku, cukru, plátku citronu a kečupu. Takto to opravdu zní jako nějaké jídlo. Je velice posilující. Ne, mrzí mě, že vám ten vtip pokazím, ale moje slabost pro karmínové koktejly nezahrnuje upířský, z krku čerpaný nektar. Navíc bez potíží dokážu pracovat i za denního světla.

Kde? No, myslím, že vám mohu říci *sub rosa*, že jsem zaměstnanec jedné nedaleké farmaceutické společnosti. Pracuji tam jako chemik. Ano, opravdu. Tedy, je hezké, jak jste hned poznala, že nejsem žádný průměrný chlapík, co jen po perné celodenní práci hledá nějaké rozptýlení. Jste vnímavá děvče! Avšak já jsem do tohoto podniku opravdu zamířil přímo po krátkém přesčase. Když jsem stál u baru, všiml jsem si, že si prohlížíte a nohou oťukáváte kufrík, který jsem si s sebou přinesl a velice nenápadně vsunul pod stůl. Uhádlá jste – opravdu jsem si sem shodou okolností a mimo jiné přinesl „pracovní věci“. Naprosto přesně, má milá – vskutku by bylo poštelilé nechávat si v této vykřičené čtvrti důležité materiály v autě.

No, neřekl bych, že tato část města je jednoduše *díra*. Samozřejmě jí je. Ale tvoje hanlivé vyjádření ani zdaleka nevystihuje různorodé rozměry zchátralosti zdejšího prostředí. *Zchátralosti*, Rose. V tom je zahrnuta jak ta tvoje *díra*, tak spousta dalšího. Mluvím z vlastní zkušenosti, víc, než bys věřila. Celé toto město je zcela jednoznačně ubohá mrtvola, přičemž čtvrt' za zdmi tohoto baru se vyznačuje tím, že je chřadnoucím srdcem nemocných. A já jsem oddaný student její anatomie – svým způsobem patolog s citem pro nekrózy, které ostatní přehlížejí.

Byla jsi kupříkladu v podniku zvaném Zapadák? Tak to jsi do určité míry obeznámená se zprzněnou nostalgií – hnilobou věcí minulých. Ano, nad schody uvnitř starého kabaretu se nachází vysoká síň plná ozvěn, se zbytky interiéru ve stylu art deco, s klenutými zrcadly a chromovanými lustry. A obří malované siluety kostnatých žabců a vyzábělých gatsbyů tam skotačí kolem oblých stěn tančírny, vypínají se nad parketem a jejich pohřební elegance paroduje nemotorné kroužení živých. Starý sen s novým pozlátkem. Viš, je fascinující, jak se zastaralé šílenství někdy osvojuje a stylizuje ve snaze o jakési morbidní zakonzervování. Žijeme v čase bazarových fantazií a vyčpělých zábav.

Ale v našem městě jsou jiné pamětihodnosti, které považuji za mnohem zajímavější. Určitě mezi ně patří ty chrámy pochybných denominací, z nichž je na ulici vidět jen průčelí. Jeden takový stojí na spojnici Třetí a Dickersonovy ulice a jmenuje se kostel Pravého rozdělujícího světla, podle všeho proto, aby si ho nikdo nepletl s tím falešným světlem, které oslepuje tolik pátravých očí. Kupodivu jsem žádné světlo v oknech oné šedivé trpasličí budovy zářit ještě neviděl, a to se při cestách kolem po nějakém osvětlení vždycky dívám.

Povím ti, že toto město nikdo neuctívá víc než já. Zvláště jeho duchaplné juxtapozice, jednu podivnost vedle druhé, přičemž v úhrnu vytvářejí ještě větší podivnost. Jedním z grotesknějších příkladů tohoto jevu je třeba to, když si všimneš, že krátek, jehož výloha se skví úžasnou sestavou protéz, stojí hned vedle Marvova Města věcí z druhé ruky. Pak tu máš místa – určitě sis jich sama všimla –, která vytvářejí nejruznější úděsné asociace. Jedním z nich je ta růžovočerná kostkovaná krabice na Flammově třídě, která si říká Billův salon flámů a jejíž křiklavý poutač láká na *Noční zábavu*. A když se na tento nápis budeš dívat dostatečně dlouho, slovo „noční“ ti začne asociovat něco víc než pouze

dobu mezi soumrakem a úsvitem. Záhy tento prostý pojem získá na opravdové sugestivnosti, jako by šlo o šifru pro ty nejexotičtější noční zábavy. A když jsme u zábav, měl bych zmínit i podnik, jehož majitel, bezesporu znalec muzikálových pohádek, přišel s názvem Šípková Růženka. Je to hotový vrchol absurdity, uvážíme-li, že svou živnost zasvětil výlučně prodeji a opravám anatomických modelů. Nebo se ve skutečnosti jedná o zástěrku pro nevěstinec figurín? Nic ve zlém, Rosalie.

Takto bych mohl pokračovat – to jsem se ještě nezmínil o Vlášenkách slečny Wandy nebo tom staříčkém a špinavém hotelu, co honosně hlásá „koupelna v každém pokoji“ –, ale možná se už začínáš trochu nudit. Ano, naprosto chápu, co myslíš, když říkáš, že si těchto věcí po chvíli už nevšímáš. Mysl je stále otupělejší a lhostejnější, já vím. Někdy je tomu tak i u mě. Ale připadá mi, že jakmile spokojeně zabřednu do bahna lhostejnosti, objeví se něco, co mnou pořádně otřeše.

Třeba si tak sedím v autě a čekám, až naskočí zelená. K mému bezbrannému vozidlu se došourá nějaký pobuda, opilec nebo oběť mozkové choroby, začne mi bušit do okénka – oběma pěstmi, takhle – a domáhá se cigarety. Dvěma nataženými prsty se dotýká popraskaných rtů, aby mi sdělil, oč mu jde, protože už dávno není schopen slova. Cigaretu? Já jsem chemik, dobrý muž, ne trafikant. Potom se rozsvítí zelená a já pokračuji v jízdě a sleduji, jak se ve zpětném zrcátku zmenšuje vandrákovo skleslé tělo. Jenže já jsem ho i nějakým způsobem nechal nastoupit, takže teď vedle mě sedí jako přízračná silueta s krhavými očima a blouzní o nejrůznějších nesmyslných a fantastických věcech, v životopisu zmatku. A já jsem za chvíliku opět ve střehu a rozhlížím se kolem sebe.

Dojemný příběh, nemyslíš? – Ano, domnívám se, že se připozdívá, a nijak daleko jsme se nedostali. Tvůj byt?

Myslím, že to by bylo skvělé. Ne, pokud jde o místo, kde bychom to mohli provést, nic jiného jsem na mysli neměl. U tebe je to fajn. Ale kde bydlíš? Neděláš si legraci? To jsou staré Temple Towers s novým přízviskem. Výborně, tak to projedeme čtvrtí ve stínu pivovaru. V kterém patře domu bydlíš? Tak tomu říkám střesní byt jaksepatří, hotové městské orlí hnízdo. Čím výše posazené, tím lépe.

Takže půjdeme? Parkuji hned tady před barem.

Doufám, že se nerozhodlo pršet. Kdepak, je krásná noc. Ale podívej, ten strážník, stojí u mého auta. Jen klid. Jestli ty nic neřekneš, já rozhodně taky ne. Nejsi náhodou převlečená policistka z mravnostního, že ne, Rosiecrantzi? Tohoto nic netušícího Hamleta bys nezradila. Bylo by stačilo prostě „ne“. Jestli se ještě jednou uchýlíš k takovému výrazivu, okamžitě tě nahlásím úřadům a pak uvidíme, co všechno se ti za tvou zárnou kariéru objevilo v rejstříku. Ticho, tak je to správně. Mluvení nech na mně. Jdeme na to.

Dobrý den, pane. Ano, je to můj vůz. Zaparkoval jsem dobře, ne? Jejda, to se mi ulevilo. Už jsem si myslel... Řidičský a technický průkaz. Jasná věc. Nate. Co prosím? Ano, asi jsem trochu daleko od domova. Ale pracuji nedaleko odsud. Jsem burzovní makléř, tady je můj průkaz. Víte, v oboru dělám nějakou dobu a už jen od pohledu na člověka bych vám mohl říct, jestli má něco nainvestováno. Vsadil bych se, že vy máte. No vidíte, já věděl, že budu mít pravdu. Je úplně jedno, že jste drobný investor. Poslyšte, byl jste v poslední době v kontaktu s nějakým radcem? No, tak to byste měl. Děje se teď spousta věcí. Lidé mluví o inflaci, recesi, krizi. Na to zapomeňte. Pokud víte, kam vložit finance, a tím chci říct, *opravdu* víte, je jedno, je-li pátek třináctého a ulice jsou zalité krví korporátních mrtvol.

Vy potřebujete inteligentní rady. Ty potřebuje každý. Tak například – a toto vám říkám pouze pro názornou ukázkou –, v tomto městě, vlastně ani ne kilometr odsud,

existuje jistý podnik. Jmenuje se Lochmyerovy laboratoře. Pracují tam na jednom novém produktu a chystají se ho vrhnout na trh. Přirozeně nerozumím všem technickým aspektům, ale s jistotou vím, že způsobí revoluci v oboru – jak se tomu přesně říká? – psychofarmak. Ta revoluce bude stejná jako při nástupu antidepresiv. Chápete, kam tím mířím? Toto je přesně věc, co musíte vědět.

Přesně tak, pane, Lochmyerovy laboratoře. Po všech stránkách kvalitní společnost. Já sám vlastním její akcie. Jakou boudu, k čertu? Poslyšte, nic takového nečekejte. Co prosím? Máte pro mě radu? No, teď, když o tom mluvíte, uznávám, že člověk jako já by měl asi opravdu navštěvovat solidnější čtvrti. Slibuji vám, že mě tady už víckrát neuvidíte. Velice si toho vážím, pane. Nezapomenu na to. A vy nezapomeňte – Lochmyerovy laboratoře. Dobrá tedy. Dobrou noc.

Rosie, než si nastoupíš ke mně do auta, počkej, až to jeho zajede za roh. Necháme ruku zákona žít v iluzi, že mě svým varováním uvědomila o nebezpečích této pochybné zóny i tvé pochybné maličkosti. Díval se na tebe jako na starou známou. To by nám oběma mohlo přivodit těžkosti. Jsi chytré děvče, když sis ke mně dnes večer přisedla. Myslím, že na něj udělal dojem můj kufřík, neřekla bys? Fajn, tak už si můžeme nastoupit.

Ano, z ošemetné situace s tím policistou jsem nás opravdu vymanil. Ale doufám, že když jsi teď vůči mně v souvislosti s tou scénou s policistou použila vulgární výraz na *em*, měla jsi na mysli spíše označení *magistr*, jímž jsem se mimochodem stal, ještě než mi bylo osmnáct let. A toto je poslední varování, co se týče tvých nečistých slovních obrátů. Teď stáhni okénko, abychom odsud tvá slova za jízdy vyvětrali. A pokud jde o to, jak jsem toho počestného muže uvedl v omyl – tak ve skutečnosti jsem nic takového neudělal. Ne, nejsem žádný burzovní makléř. Když jsem mluvil

o tom, že dělám do chemie, říkal jsem ti pravdu. A stejně tak jsem říkal pravdu tomu krátkozrakému četníkovi, když jsem mu radil, aby vložil peníze do Lochmyerovy laboratoře, protože se opravdu chystáme umístit na trh nové psychofarmakum, z něhož budou naši investoři stejně nadšení jako závisláci z amfetaminu v non-stop bistru. A jak že jsem vůbec poznal, že vlastní akcie? To je zvláštní, že? Řekl bych, že jsem měl prostě štěstí. Dnes je moje šťastná noc – a tvoje taky.

Naše *policia* není zrovna tvoje oblíbenkyně, vid', *Rroso*? Ano, samozřejmě že ti to můžu vyčítat. Kde bychom bez ní my všichni psanci byli? Co bychom měli? Jen ráj bez zákonů... a ráj je nuda. Násilí bez překračování norem je pouhý hluk, který nikdo neslyší, ten nejpršišernější zvuk ve vesmíru. Ne, já si uvědomuji, že ty sama s násilím nemáš nic společného. Nic takového jsem naznačovat nechtěl. Ano, až u tebe doma skončíme, můžu tě zavézt zpátky do baru. Samozřejmě.

Teď si ale užijeme jízdu. Co myslíš tím „a co si mám jako užít“? Nevidíš snad, že se blížíme k pivovaru? Podívej, tam je jeho pivně zlatavý poutač propagující alchymickou cestu za transmutací základních složek v tekuté zlato. *Alchymickou*, Rosetto. A nebavím se o té podřadné firmě Spojené chemičky. Jen se rozhlédni po těchto zborcených domech, sešlých skladištích, každé z nich je posvátným místem tohoto města, jeho svatyní, mohu-li to tak říci. Ty bys to tak neřekla? Žes to všechno viděla už milionkrát? Takže slum je slum a slumem zůstane, ano? Pořád to samé. *Pořád*?

Nikdy.

Co když prší a hnědé cihly těchto starobyklých budov se začnou zalévat vodou a temnět? A kouřově šedá obloha je kouřovým zrcadlem tvé duše. Bleskově mrkneš na řadu budov určených k demolici a ony před tebou vystoupí v ostrých obrysech. A mrknou na tebe i ony? Nebo se to děje jen

za jiného druhu bouřky, kdy jsou okna záludně lemovaná městsky špinavými hromádkami sněhu? Bylo to za takových podmínek, kdy jsi poprvé pomyslela na všechna ta studená a temná místa ve vesmíru, na všechna lepkavá sklepení a ponurá podkroví světa? Bezútěšná místa, o nichž bys raději nepřemýšlela, ale která jsi v dané chvíli nedokázala vypudit z hlavy. Jindy bys to zvládla. Žádné dvě doby nejsou stejné. Žádné dva životy nejsou stejné. Jsme vůči sobě jako mimozemšťané. A když těmito ulicemi putuješ s někým odjinud, musíš se potýkat s tím, jak věci vidí on, tak jako se nyní musíš vypořádat s mým ostrým zrakem a já s tvoji blazeovanou krátkozrakostí. Jsou toto stejné vyplundrované domy, jaké jsi viděla včera v noci, nebo dokonce před vteřinou? Nebo jsou spíš jako přelévající se mračna, která zavíří nad komíny a stromy a potom odplují?

Alchymické transmutace jsou nekonečné a nepřetržité, činí se bez ustání jako otroci ve Velké laboratoři. Řekni mi, že nejsi s to vnímat jejich práci, zvláště v této části města. Zvláště tam, kde kouzlo a přičetnost dřívějších dnů nosí novou masku havěti a hniloby, kde se starý styl časem proměňuje v parodii sebe sama, již nemohl nikdo předvídat, kde věčně vyvstávají stále větší a větší rozkoly mezi minulými tvary a budoucí beztvarostí a kde lze nakonec jako v kouzelném zrcadle zahlédnout evoluci směřující k absolutní diverzitě.

Toto je samozřejmě *skutečná* alchymie, jak jsi už nejspíš vyrozuměla, a ne ten jiný druh, jenžrazil teorii, že všechno usiluje o zlatou dokonalost. Olovo ve zlato, nižší matérie ve vyššího ducha. Ne, takto to není. Je to vlastně přesně naopak. Nedávej si, prosím, do úst tu žvýkačku. Okamžitě ji vyhoď z okna!

Jak jsem říkal, všechno je jen variace bez tématu. Ach, možná existuje nějaký neměnný ideál, nějaké bytelné absolutno. Domnívám se, že z vědeckého hlediska bychom

s takovou nepravděpodobností měli počítat. Ale dosažení tohoto ideálu by znamenalo beznadějný pochod pěšinou táhnoucí se k hypoteticky vyšším světům. A naše ideje cestou zachvacuje horečnatost a zmátek. To, co začíná jako osamocená pravda, se záhy rozmnoží jako zhoubné buňky v těle snu, v těle, jehož pravý obrys zůstává neznámý. Možná bychom pak měli být vděční vrtochům chemie, rozmarům náhody a hádankám osobního vkusu za to, že nám poskytují tak impozantní soubor výhradně místních realit a tužeb.

Ne, neuvažoval jsem vždy takto ujetě, mám-li užít tvého výrazu. Ale téměř přesně ti mohu říci, kdy jsem začal vnímat pravdu věcí. Byl jsem neotrkaný student prvního ročníku vysoké školy, ještě neotrkanější než ostatní, vezme-li v potaz mou předčasnou vyspělost. Jednoho dne se jako by něco změnilo v mé chemii, jak o tom rád uvažuji. Nějakou dobu to bylo přímo hrozné. Nakonec jsem si však uvědomil, že ona změna spočívala v přechodu od falešné chemie k té jakési pravé. Ano, tehdy jsem dospěl k rozhodnutí, že se tímto tématem budu zabývat v rámci své pracovní kariéry, svého povolání. Ale to je příběh sám o sobě a my už jsme u tvého obytného věžáku.

Nebouchni, prosím, těmi dveřmi, jak ses k tomu právě chystala. Není nutné strhávat k naší přítomnosti pozornost. Ale máš pravdu, stejně tady není nikdo, kdo by nám ji věnoval. Havět z místních ulic se podle všeho už stáhla do svých doupat. Páni, málem jsem zapomněl na svůj kufřík. Nechávat ho v této čtvrti bez dozoru není radno, co říkáš? Ty se v souvislosti s tím mým kufříkem usmíváš, že, Maryrose? Zase máš za to, že něco víš. No, jen do toho a klidně si to myslí. Každý si rád myslí, že disponuje nějakými důvěrnými informacemi. Kupříkladu ten policista. Sama jsi viděla, s jakým potěšením okamžitě přijal status znalce, byť šlo pouze o důvěrné informace ohledně jakýchsi akcií na trhu.

Každý chce být zasvěcený, proniknout do *scientia arcana* – informace jsou jako droga.

Možná trochu drogy v tom kufříku doopravdy mám. Ale na druhou stranu je to možná jenom prázdná rekvizita, kožená nádoba, v níž vůbec nic není. Ale ty už víš, že pracuji pro skvělou společnost. Na to jsi myslela, že? Tak pojďme k tobě nahoru a zjistíme to.

Máte tady útulný malý vestibul. Obávám se však, že zdejší ovzduší páchá zvláštní věci tamhletomu květináči s kapradím. Samozřejmě vím, že je umělé. Což ovšem neznamená nic jiného, než že Příroda, jeden z Velkých chemiků, potřebovala k jeho výrobě jeden mezistupeň. Podívejme, zdá se, že tento výtah je v provozu, i když dělá trochu rámus. Až po vás, slečno R. Jednadvacáté poschodí, pokud si to dobře pamatují, a to já si pamatují vždycky. Ne-ne, nezlob se, ale jsem přesvědčený, že v tomto výtahu platí zákaz kouření. Děkuji. A jsme tady. Vsadím se, že k tvému bytu se půjde tudy. Vidiš, já mám *vždycky* pravdu. Není to zvláštní? Ano, už jdu, už jdu.

No, tvůj byt má velice hezké dveře. Ne, to se mýlíš. Na to „úplně stejné jako všechny ostatní“ zapomeň. Ty tvoje jsou naprosto jiné, copak to nevidíš? A dnes v noci jsou tvé dveře od pohledu jiné, než jak jsi je kdy viděla. Já svou jedinečnou dnešní přítomnost na prahu tvého příbytku sobecky rozhodně nevnímám. Chápeš, co tím myslím? Mrzí mě, jestli máš pocit, že tě celý dnešní večer poučuji. Kdysi jsem byl pedagog, což je zřejmě nabíledni. Jde jen o to, že než spolu skončíme, musím ti, poupátko moje, sdělit několik důležitých věcí. Dobře? Takže pojďme dovnitř a podíváme se, jaký se ti z této výšky skýtá výhled.

Nerozsvěcuj, prosím, stropní světlo, abych se v odrazu okna nemusel dívat na dvojníka tohoto laciného pokoje. Jedna z těchto tlumených lamp by nám měla poskytnout veškeré osvětlení, kterého je třeba. Tak, to je ono. Z této

výšky máš na město opravdu výtečný výhled. Myslím, že je dokonalý i tím, že není až příliš vysoko. Já sám bydlím pouze v dvoupodlažním domě, a když tady teď jsem, závatrně si uvědomuji, o co všechno přicházím. Z této vznosné tvrže bych se mohl noc co noc dívat na město a jeho neustálé proměny. Jiné město, noc za nocí. Ano, Rosie, musím říci, že máš pravdu – i navzdory tomu sarkastickému tónu –, toto město je vsuktu také nádoba. A je to nádoba, jež poslušně přijímá tvar velice podivného obsahu. Velcí chemici tam dole vymýšlejí nevyzpytatelné recepty. Pohleď na ta světla, co lemují všemožná místa a náměstí. Pohleď na jejich linie a propojení. Vypadají jako kostra něčeho... kostra snu, skrytá konstrukce, připravená každým okamžikem posunout svou strukturu, aby podpírala nějaký nový tvar. Velcí chemici neustále sní o nových věcech a riskují, že se při tom probudí. Kdyby k tomu někdy došlo, mohu tě ujistit, že bude hodně zle.

Moje představitost? Ne. Nemyslím si, že by byla nějak *živá*. Právě naopak, není ani zdaleka dostatečně mocná. Moje ubohé imaginativní schopnosti vždycky potřebovaly... nástavbu. Proto jsem tu teď s tebou. Opět se usmíváš, nebo se spíš ušklebuješ. Docela zvláštní slovo, ušklebovat se. A *škleb*. Jako nějaké mimozemské přijmení. Šimon Škleb. Jak ti to zní?

Ano, asi marníme příliš mnoho času. Ale samozřejmě budeme muset přetrpět ještě jeden odklad, než se prohrabu svým kufříkem a vytáhnou to, na co celou dobu čekáš. Takže doufáš, že to bude dobrá droga? No, budeš mít příležitost to zjistit, protože mi připadá, že se už nemůžeš dočkat, až se staneš nádobou pro mé chemikálie. Ne. Zůstaň, prosím, sedět, kde už sedíš. Není důvod, abys zahlédla všechny elixíry, které tady mám. To jediné, co by tě mohlo zajímat, je bezpečně uložené v jedné baňaté lahvičce, pevně uzavřené černým víčkem... Á, tady ji máme!

Ano, opravdu vypadá jako lahvička se světlem v prášku. To je velice nápaditý postřeh. Co je to? Myslel jsem, že už to sama budeš vědět. Na, natáhni ruku a můžeš se podívat zblízka. Doprostřed té zpoceně dlaně ti nasypu jen maličkou hromádku, přesněji řečeno jednu mozkovou dávku. Nepřipadá ti jako jemně drcené diamanty? Třpytí se, ano, to je pravda. Nemám ti nijak za zlé, když si myslíš, že by mohlo být nebezpečné si ji šnupnout, nebo co už si tak představuješ, že bys s ní měla dělat. Ale když se na můj kouzelný prach podíváš opravdu bedlivě, uvidíš, že vůbec nic dělat nemusíš.

Vidíš, vstřebal se do tebe. Zcela zmizel. Zbylo jen několik zbloudilých zrníček. Ale s těmi si hlavu nedělej. Uklidni se, to pálení brzy pomine. Zkoušet si otřít drogu z ruky nemá cenu. Už ji máš v těle. A rozhodně nemá cenu, aby ses začala vzrušovat, a nijak ti nepomohou ani hrozby. Zůstaň, prosím, sedět na té židli.

Cítíš nějaké účinky? Myslím tedy kromě toho, že už nedokážeš hýbat rukama a nohama. To je jen začátek této *noční zábavy*. Opalizující substance, kterou jsi právě pozřela, nám nyní umožní navázat spolu velice zajímavý vztah, moje rudočervená růžičko. Ona droga tě činí nádherně citlivou vůči formujícímu vlivu jisté formy energie, energie, která se generuje mojí osobou, či spíše *skrze* moji osobu. Mám-li to vyjádřit romanticky, nyní tě sním. To je ve skutečnosti jediný způsob, kterým to mohu vysvětlit tak, abys tomu dokázala porozumět. A nemyslím tím to, že tě pozru. Nesním *o tobě*, jako v nějaké staré zamilované písničce. *Sním tě*. Tvoje končetiny nereagují na pokyny mozku, moje snění se týká někoho, kdo je nehybný jako socha. Doufám, že jsi se to ocenit, jak je to pozoruhodné.

K čertu! Toto byl od tebe nejspíš pokus o výkřik. Ty jsi vážně vyděšená, že? Pro jistotu bych měl radši snít někoho, kdo nemá čím křičet. Tak, to by mělo stačit. Ovšem vypa-

dáš věru zvláště, opravdu. Ale toto je pouze začátek. Tyto drobné kejkle nejsou nic složitějšího a určitě na tebe nedělají pražádný dojem. Brzy ti ukážu, že dojem opravdu udělat umím, jen co na to upřu svoji mysl.

Máš něco v očích? Ano, vidím, že máš. Otázku. V této chvíli by ses ráda zeptala, kdybys tedy pro to měla vhodný nástroj, co se stane se starou dobrou Rosie? Je jen fér, aby ses to dozvěděla.

Záhy spolu vstoupíme do dokonalého souznění – moje sny a moje vysněné děvče. Staneš se tělesným kaleidoskopem mé představivosti. V pozdějších fázích této procedury se může dít cokoliv. Jakmile štafetu převezmou sami Velcí chemici, tvoje tělo pozná bezbřehost různorodosti. Zanedlouho vložím své snění do rukou úžasné rebelie bytí a jsem si jistý, že nás oba čeká několik překvapení. To je něco, co se nikdy nemění.

Přesto se s tímto procesem pojí jistá potíž. Není tak úplně dokonalý a rozhodně není obchodovatelný, jak říkáme ve farmaceutické branži. Ale nebyla by to nuda, kdyby byl dokonalý? Tím chci říci jen to, že pod tlakem tak různorodých metamorfóz se určitým způsobem hroutí původní struktura objektu. Důsledek této skutečnosti je jednoduchý – už nikdy nebudeš moci být taková, jaká jsi bývala. Velice se omlouvám. Budeš muset zůstat v právě té podivné inkarnaci, jakou nabudeš na závěr snu. A to tomu, kdo bude mít tu smůlu, že tě najde, pěkně pocuchá nervy. Ale neboj, až odsud odejdu, dlouho žít nebudeš. A tou dobou už budeš pocítovat božské schopnosti próteovstiny, jakou já sám ovšem nejspíš nikdy nepoznám, jakkoliv upřímně se o to mohu snažit.

A myslím, že nyní můžeme pokročit k tomu, co bylo celou dobu tvým osudem. Jsi připravená? Já jsem připravený dokonale a postupně se oddávám silám, jež se ubírají svou vlastní cestou a jež si nás vezmou s sebou. Cítíš, jak

Chymik

nás to oba strhává do bouře transfigurací? Cítíš zápal to-
hoto chemika? Moc mého snění, mého snění, mého snění,
mého...

A teď, Růžičko šílenství – ROZKVEŤ!